

ὅτι ἔπαθα πού μόνο μέ τό κρασί παρηγορήθηκα. Γι' αὐτό συγχω-
ρῶ καί τόν κρασόπαπα πούρχεται πίσω μας.

***

Προχωρήσαμε πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὁ δρόμος ὅσο πήγαινε κ' ἐ-
στένευε καί γενότανε τόσο κακός, πού ἀρχίσαμε νά ἀνησυχοῦμε.
— Καί εἰσθε εὐχαριστημένους τώρα, ἀπό τό ἐπάγγελμό σας,
ἠρώτησα τόν πανιερωτάτον, γιατί τόν εἶδα νά πέφτη ξαφνικά σέ
μιά μελαγχολία.

Ἐπειδή ὁ δρόμος ἦτανε στενός, καί ἀναγκαζόμεθα νά περπα-
νοῦμε ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τόν ἄλλον, ἀναγκάσθηκε νά φωνάξῃ.

- Πῶς εἶπατε :
- Ἄν εἰσθε εὐχαριστημένοι σήμερα, ἀπὸ τὴν ἱερατικὴ σας
θέσι ; Τὸν ρωτοῦσα ἀπὸ ἀπόκρισις ἐργασίας καί ἀποτελεσμάτων. Ἐ-
κείνος ὅμως δὲν κατάλαβε.
- Δόξα σοι ὁ Θεός ! Τὰ δαχτυλίδια μου μόνε, νά πουλήσω, εἰς
θαυμάσια πέντε-ἕξι χρόνια.
- Κι' ἐγὼ τὰ παπούτσια μου, νά βράσω, θά φάω μὲ βδομάδα !
Συνεπλήρωσε, πεταχθεῖς, ἀπὸ πίσω ὁ Παπάς!

Ἐθεώρησα καλὸ νά μὴν πῶ τίποτα. Ἄλλα στε ὁ δρόμος γινό-
ταν τόσο ἀσχημος, πού ἐπρεπε νά προσέχω τ' ἄλογό μου.
Ὅταν ἀπάνω σέ μιά κοινοποιά, εἶδα μερικὸς Σαραζατσα-
νέους. Πληρώσθη τοῦ Ἄϊ—Γιωργιῦ κ' ἀνέβαιναν ἀπάνω στὰ ξε-
καλοκαίρια.

- Ἄμα τούς εἶδα ἡ καρδιά μου στάθηκε.
- Θά μᾶς βοηθήσουν οὐκέρηκα καί θά μᾶς ὀδηγήσουνε νά
βροῦμε ἀπὸ τὸ δύσκολο τοῦτο μέρος. Σίγουρα μᾶς τίς ἐστεῖλε
ὁ Θεός, γιατί ἡ ἐπιβολή τοῦ θάσου, εἶδω, θά εἶνε πολὺ μεγάλη !...
- Ἀπὸ τίς σκέψεις αὐτές μὲ ἔκοψε ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου,
ὁ ὁποῖος τοὺς ρωτοῦσε :
- Πῶς εἶν' ὁ δρόμος παραπάνω ; Θά περάσομε, εὐλογημένη
μου, τί λές ;

Κι' ὁ περὶ γέρος ἀπὸ τοὺς Σαραζατσανέους,
χωρὶς νά κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀπάντησε :
— Τραζόσου τραγιά πέραςε ὁ Κοινομητσοῦς
ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμο προχθές, κ' ἐσεῖς δὲν θά
περάσατε !...

Εἶχε νυχτοσύνη πλέον. Χτυπῆς με τὰ ζῶα καί
φτάσαμε ἐγκαίρως στὸ μέρος π' ἤ πηγαίναμε.
Ἐξάφνα, καθὼς ξεβαλίζεμα ὁ Λεοπότης
κύταξε πίσω του κ' ἔβαλε τίς φ' νές. Τὸ ἄλο-
γο τοῦ παπᾶ ἦταν χωρὶς ναβαλάση !... Εἶχε πέ-
σει στὸ δρόμο ἀπ' τὸ μεθύσι !... Ὁλοκλήρου
τὸ χωρὶ ἔξεροτάτευσε νά τὸν βοηθῇ. Καί τὸν
βοήθησαν ν' ἀποτελειώθῃ τὸ ὄχι του μέσα σὲ μιά
σοῦδα, ἡσυχος—ἡσυχος, σιγοτραγουδώντας :

*Κεφαλλοντικὸς παπᾶς
πὸν ψάλλει μ' ἁρμονία...*

Σταμ. Σταμ.

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΡΙΑΞΜΕΝΗ ΜΕ ΚΡΑΣΙ

Ἄποιοι ἐπῆγε εἰς τὴν Ὑδρα καί ἔχει πᾶσι
πέρα ἀπὸ τὴ Ζάστανη, κοντὰ στὸ Μῶλο, θά
εἶδε τὴν ἐκκλησία τοῦ ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ
Ὑδραῖοι ὀνομάζουν εἰς τὴν γλῶσσα τους :

— «Κλήσιζα μὲ βέρ» πὸν σημαίνει «ἐκκλησιάστα μὲ κρασί».

Ἄ τοῦτοσ αὐτὸς ἔχει μιά ἱστορία.

Μιά φορὰ, ἔταν Ὑδρατὸ πλοίαρχο, τὸν ἔπιασε μιά τρικυμία, ἔξω
ἀπὸ τὴν Ὑδρα, πού κινδύνεσε νά πνιγῇ. Τὸ πλοιο του, τὸ εἶχε
φορτωμένο μὲ κρασί. Ἀφοῦ ἀγωνίστηκε μὲ τὴ θάλασσα καί εἶδε
ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον, καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας, ἐστράφη στὸ
Θεό.

Γονάτιος λοιπόν, καί παρεκάλεσε τὸν Ἅγιο τῆς ἡμέρας, νά με-
σιτεύσῃ στὸν Πανάγαθο γιὰ νά τὸν σώσῃ καί αὐτὸς εἰσε, νά
φριάζῃ στὸ μέρος πού θά βγῇ, μὴ ἐκκλησία σ' ὄνομά του, χτὶ
ξοντάς τὴν, μὲ κρασί ἀντὶ γιὰ νερό.

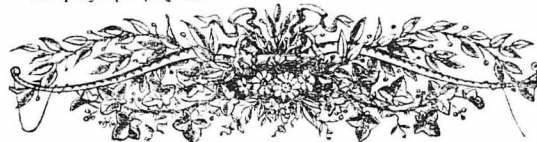
Ἄ Ἅγιος τῆς ἡμέρας ἦταν ὁ Ἅγιος Κυπριανός.

Ἀμέσως, μὲ τὸν ὄρκο πού ἔκεμεν ὁ καπετάνιος, ἡ φορτοῦνα
ἐσταμάτησε, ἡ θάλασσα ἔγινε ἡσυχὴ εὐὰν λάδι καί τὸ πλοιο μῆξε
μέσα στὸ λιμάνι τῆς Ὑδρας, λίγο πειὸ πέρα ἀπὸ τὴ Ζάστανη.

Ἄ καπετάνιος ἐφύλαξε τὸν ὄρκο του καί ἔχτισε τὴν ἐκκλησία
μεταχειρισθεῖς κρασί, ἀντὶ γιὰ νερό, εἰς τὸν ἀσβέστι μὲ τὸν ὁποῖο
τὴν ἔχτισε.

Καί γιὰ τοῦτο τὴ λένε ἀκόμα οἱ Ὑδραῖοι :

— Κλήσιζα μὲ βέρ !...

ΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Κάποιος δικηγόρος μαζουγοροῦσε σὲ μιά δίκη πλέον τοῦ δειν-
τος. Ὁ πρόεδρος τοῦ συνέταξε ἐπανειλημμένως νά συντομεύσῃ
κάπως τὴν ἀγόρευση του, αὐτὸς ὅμως ἀπαντοῦσε κίθε φορὰ πὸς
«ὅ,τι ἔλεγε ἀποτελοῦσε τὴν... οὐσία τῆς ὑποθέσεως». Ὁ πρόεδρος
στὸ τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Καί, μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς θά τὸν
ἔλαμε τελοσπάντων νά σοπάσῃ, τοῦ εἶπε :

— Τὸ δικαστήριον οὕς διατάσσει νά μᾶς πῆτε ἄμεσως τὰ συμ-
περάσματά σας...

— Πολὺ εὐχαρίστως ἀπήντησεν ἀπόητος ὁ δικηγόρος. Τὸ μόνο
συμπέρασμά μου, πρὸς τὸ παρόν, εἶνε τὸ ἔξῃς : Συνιστῶ στὸ δι-
καστήριον... νάκούσῃ μερὶ τέλους τὴν ἀγόρευση μου !...

***

Μιά μέρα, σὲ κάποια δίκη, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου πού ἦ-
ταν ἐξαφνικὰ ἀπόητος, διέκοψεν ἔσφρα τὴν δικηγόρο τῆς ὑπε-
ρασπίσεως στὸ μέσον τῆς ἀγορεύσεώς του.

— Ἐ, κύριε δικηγόρε ! τοῦ εἶπε. Τὸ ξέρετε πὸς μᾶς παρασκο-
τίσατε μὲ τὴ φλυαρία σας !...

Ἄ ὁ δικηγόρος, χωρὶς νά τὰ χάσῃ διόλου, τοῦ ἀπάντησε :
— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε Πρόεδρε, πὸς οὕς «παρασκόνισα».
Ἐδῶ ὅμως δὲν ἐσχόμαστε γιὰ νά γλεντήσοιμε... Μὲ τὸ νά μιλῶ,
δὲν ζάμνω παρὰ τὸ καθήζον μου. Κάμετε καί σεῖς τὸ δικό σας...
ἀκούγοντάς με !...

***

Τὰ δικαστήρια, σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ἔχουν, ὡς γνω-
στὸν, τὸ δικαίωμα νά θέτουν «ἄπὸ πρόζακρον ἀπαγορεύσει» τοὺς
δικηγόρους, πού κατὰ τὴν κρίσιν των, δὲν ἐκτελοῦν καλῶς τὰ κα-
θήκοντά των. Ἐχουν δηλαδὴ τὸ δικαίωμα νά τοὺς ἀπαγορεύουν
τὴν ἐξάσκηση τοῦ ἐπαγγέλματός των γιὰ κάποιο χρονιὸ διά-
στημα. Σχετικῶς, μάλιστα διηγοῦνται τὸ ἔξῃς
ἀνέκδοτο :

Ἄ ὁ δικηγόρος τῆς Ρέννης Ἄννέξ, ἐνῶ μι-
λοῦσε κάποτε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, παρε-
τήρησεν ὅτι ὅλοι οἱ σύνεδροι εἶχαν... ἀπο-
κοιμηθῇ ! Ἀποτεινόμενος τότε στὸν πρόεδρο,
τοῦ εἶπε μὲ ἀγανάκτηση :

— Πῶς, κύριε πρόεδρε ! Στὸ πῶ ἐνδια-
φέρων σημεῖον τῆς ἀγορεύσεώς μου, τὸ δικα-
στήριον κοιμάται !...

— Αὐτὸ σημαίνει πὸς δὲν ἀγορεύετε καλά,
τοῦ ἀπάντησεν ὁ πρόεδρος τρίβοντας τὰ μά-
τια του. Καί ἀφοῦ ἐχαμνοκοιμήθῃκεν ἐπρόθεως:
Γι' αὐτὸν τὸν λόγο μάλιστα τὸ δικαστήριον οὕς
καταδικάζει σὲ τρίμηνο ἀπάγορευση !...

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω μεγαλυτέραν ἰσχὴν ἀπὸ
τὸ δικαστήριό σας ! ἀπάντησεν ἀγεροχα ὁ
δικηγόρος.

— Πῶς αὐτὸ !...

— Ἀπλοῦστατα. Ἐγὼ, ὑπερθεματίζω, κα-
ταδικάζω τὸν ἑαυτό μου σέ... ἰσοβίαν ἀπα-
γορεύσει !...

Καί πράγματι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ
Ἄννέξ δὲν ἐφανερφανίσθηκε στὸ δικαστήριον.

***

Ἄνας διόδικος ἄγγλος δικηγόρος, παντρεύοντας τὸν γιό του,
τοῦ ἔδωσε ὡς προίκα πεντακόσιες στερλίνας καί τοῦ μετεβίβασε
καί δύο τρεῖς ἀπὸ τίς πῶ προσδοκώμενες ὑποθέσεις του.

Μετὰ δύο χρόνια, ὁ γιός του πῆγε καί τὸν παρεκάλεσε νά τοῦ
ἀναθέσῃ καί ἄλλες ὅμοιες ὑποθέσεις.

— Καλὰ, καί τί ἀπέλαμμε μὲ αὐτές πού σοῦ ἀνέθεσα ὅταν παν-
τρεῦθῆκες ; τὸν ἐρώτησεν ὁ γέρος.

— Τις ἐπέλειψα ὅσο μποροῦσα καλλίτερον, οἱ πελάται μου, μά-
λιστα, εἶμεναν κατεχαρακτημένοι, μισί μου, καί δὲν παύουν ἀπὸ
τοῦ νά μοῦ ἐκφράζουν τὴν εὐγνωμοσύνην τους...

— Ἥλιθε ! τοῦ φώναξε τότε ὁ πατέρας του καταγανακτισμέ-
νος. Δὲν κάνεις γιὰ τίποτε ! Τις ὑποθέσεις αὐτές τις κρατοῦσα ἐπὶ
ἐικοσιπέντε χρόνια, καί θά μοῦ εἶναν φορὰ γι' ἄλλα τόσα χρόνια,
ἂν δὲν ἔκανα τὴν βλακεία νά τις ἀναθέσω σέ σένα... Ἀκοῦς ἐνεῖ !
Νά ξεμπερδεύῃ, ἄψε σβύσει, τίς ὑποθέσεις τὸν πελατῶν του... Ἄρ'
ἂν ἦταν ἐτσι, οἱ δικηγόροι θά πεθαίναν στήν γῆρα, παιδί μου !...
Ἐτσι εὐκόλα νομίζεις πὸς βρίσκονται οἱ καλές ὑποθέσεις, ὥστε
νά τις ξεφορτώνεται κανεὶς τόσο γρήγορα !...

***

Ἄνας διόδικος παρουσιάσθηκε κάποτε στὸ δικαστήριον χωρὶς
δικηγόρο. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τότε τοῦ ὤρισε, σύμφωνα
μὲ τὸ νόμο, ἕναν δικηγόρο ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ἄ κατηγορούμενος ὅμως δὲν ἔμεινε διόλου ἰκανοποιημένος ἀπὸ
τὸν ἀναγκαστικὸ αὐτὸν συνήγορό του, πού, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς
ἀγορεύσεώς του, ἔκανε γκάφες.

— Κατηγοροῦμενε, τὸν ἐρώτησεν ὁ πρόεδρος μετὰ τὸ τέλος
τῆς διαδικασίας. Τί ἔχεις νά προσθέσῃς πρὸς ὑπεράσπιόν σου ;

— Τίποτε, κύριε πρόεδρε... Ἐπικαλοῦμαι μόνο τὴν ἐπιείκεια τοῦ
δικαστηρίου σας γιὰ... τὸν δικηγόρο μου !...